

SAMORASTNIK

devetošolcev

***OŠ Prežihovega Voranca
Ravne na Koroškem***

Šolsko leto 2020/2021

SKUPINSKA FOTOGRAFIJA
DEVETOŠOLCEV
z razredničarkama in ravnateljico

POPOTNICA DEVETOŠOLCEM GENERACIJE 2020/21

Ljudje smo si zelo podobni, hkrati pa je med nami veliko razlik. Ali smo jih sposobni premagati za skupno, uspešno življenje, je odvisno od našega pogleda na svet in volje po biti boljši. Nič ni samo po sebi umevno. Tudi če nam je kaj dano v zibko, je uresničitev odvisna od delovanja, za kar je potreben pogum.

Vaša pot premagovanja razlik za svojo in skupno srečo se je šele začela; čaka vas veliko iskanja, odločanja, sprejemanja, dogovarjanja – skratka učenja. Na tej poti vam želim veliko poguma in srčnosti.

Ravnateljica Bojana Verdinek, prof.

Prehitro so minila ta leta. Še sedaj je živ spomin, kako ste se na prvi šolski dan oklepali rok mam in očetov v pritličju Prežihove šole. Učiteljici sta vas posadili na lesene stolčke, sami pa ste malce zadržano sodelovali z njima ter z očmi ves čas iskali naše znane obraze.

Danes seveda temu ni več tako. Ste na poti samostojnosti, ni vam problem povedati svoje mnenje in vedno manj nas potrebujete pri uveljavljanju svojih želja. Čaka vas široka paleta doživetij, mi starši pa upamo, da smo vam pripravili dobre temelje za krmarjenje skozi številne preizkušnje in krasna doživetja, ki vam jih bo pripravilo življenje.

Verjamemo v vas. Vedno boste doma našli najvarnejše zatočišče in dobili nasvete, kadar boste v dvomih. Zavedati se morate, da so se v teh devetih letih stkala marsikatera prijateljstva, ki bodo ostala za vedno, če jih boste le znali negovati in vzdrževati.

Pavček je zapisal, da je v srcu, če je tisto ta pravo, zmeraj prostora za tisoč imenitnih stvari, zato srečno devetošolcem pri odkrivanju vsega novega na nadaljnji poti skozi življenje.

Petra Steblovnik, predstavnica SVETA STARŠEV 9. a

Je sploh mogoče? Devet let? Ja, res je. Naši mladostniki zaključujejo lepo obdobje, ki si ga bodo za vedno zapomnili.

Prvi september 2012/2013 je bil poseben dan. Dan, ki je tudi za nas, starše, bil nekaj dragocenega. Prestopili so prag hrama učenosti. Postali so prežihovci. V vseh teh letih so njihove vezi postajale iz dneva v dan trdnejše, krepili so se medsebojni odnosi, plamtele so prve ljubezni, vneli so se prvi »pravi« otroški prepiri ... Vse to in še več je vezi le bogatilo. Preko otrok smo se spoznavali in sodelovali tudi starši. Ko so bili manjši, so bili naši stiki in pogovori pogostejši. Z vsakim letom je bil naš starševski korak bolj premišljen. Počasi smo se umikali iz življenja v šolskih prostorih. Otroci so se učili prevzemanja odgovornosti, postajali so samostojnejši. Starši smo ohranjali lepe, spoštljive odnose. Še danes, kadar potrebujemo drug drugega, izmenjamo besede pomoči, poslušamo izkušnje in mnenja vseh nas ... In svet je spet lepši, drugačen kot ga vidimo sami.

Tudi naše poti, poti staršev in učiteljev, se razhajajo. Prepričana sem, da smo v teh letih stkali bogate vezi, ki se bodo spet zbližale, kadar koli bomo to potrebovali. Vsem našim otrokom starši želimo in pošiljamo lepe želje:

Stopaj po sledi mavrice,
stopaj za zvoki pesmi
in vsepovsod te bo obdajala lepota.
Po sledi mavrice vodi pot iz najbolj goste megle.
(Navajska pesem)

Vera Trafela, predstavnica SVETA STARŠEV 9. b

Ravne na Koroškem, junij 2021

Dragi učenci, spoštovani starši!

Zadnja leta osnovnošolskega življenja smo skupaj krmarili z roko v roki. Doživljali smo vzpone in padce. Iz skupnih napak smo se učili za življenje. Sodelovali smo, si pomagali, stali drug drugemu ob strani. Bili smo velika družina. Korona nam je marsikaj obrnila na glavo, a naša skupna pot se počasi zaključuje. Učenci boste ubrali svoje začrtane stezice, na katerih vas bodo spremljali najbližji družinski člani. Naj naše delo obrodi bogate sadove. Pokažite, da hočete in zmorete iti po Pavčkovo vedno do konca, kjer je vaš vrh srečne gore. Če boste imeli jasno začrtane cilje, boste dosegli svojo zvezdo na nebu.

**Vaši učiteljici in razredničarki
Vanja Benko in Darja Vrhovnik**

Prišli smo na razpotje, ko se moramo vprašati: »Kam?« Pred nami so težke odločitve. Zavedamo se, da je do cilja dolga in trnova pot: odrekanja, trdo delo, vztrajnost, pridnost in sprejemanje mnogih odgovornosti. Vse to je pred nami. Zavedamo se, da bo kdaj hudo, ampak za uresničitev svojih ciljev je treba znati potrpeti.

Zapuščamo osnovno šolo, učitelje, prve prijatelje in sošolce, s katerimi smo skupaj gulili šolske klopi, počeli kakšne neumnosti, se smejali, jezili ... In to devet let. Ostali bodo lepi spomini, ki nikoli ne bodo pozabljeni. Prava prijateljstva ostajajo in prepričani smo, da se bomo radi srečevali na naših različnih poteh.

Srečno vsem učiteljem in sošolcem, posebej pa našima odličnima razredničarkama, Vanji Benko in Darji Vrhovnik.

Anej Gorenjak

SAMORASTNIKU

in letošnjim devetošolcem - PREŽIHOVCEM na pot

Pred vami je Samorastnik devetošolcev, glasilo druge posebne generacije, ki ji je koronavirus postavil na glavo zaključek osnovnošolskega življenja, za kar živi in diha sleherni otrok. Velik del šolskega leta so se (z učitelji in razredničarkama pa tudi med sabo) videli in komunicirali preko Zooma ali drugih omrežij. Morda nas je to še nekoliko bolj povezalo? Vsa leta so se vzpenjali po stopnicah in kljub vsem preprekam prišli do novega razpotja.

Dragi devetošolci! Pravimo, da za dežjem vedno posije sonce. Res je, dočakali smo zaključno ekskurzijo in valet, čeprav vse v okvirih predpisov, a vendar ... Hodite po varnih poteh, doseгаjte svoje zvezde in ostanite zdravi.

Bralci Samorastnika, spoznajte njihove družinske vezi, družinske vrednote in cilje, ki si jih posamezniki zastavljajo.

*Vanja Benko, vaša učiteljica
in mentorica glasila*

9. a

**Darja Vrhovnik,
razredničarka**

**Nina Čevnik, Ajdin Elkasović,
Anej Filipić, Ivana Gašić,
Nuša Gradišnik, Sergej Filip Ilić,
Ruizhi Ji, Nik Kolenda, Julia Kompan,
Tija Krivc, Lia Lužnik, Maja Mager,
Naca Nikolov Veber, Nika Oblak,
Ožbi Pandev, Blaž Perger,
Jurij Robnik, Nadina Subašić,
Anej Svenšek, Emrah Šekić,
Neža Šuler, Gal Večko, Voranc Vester.**

Moje ime je Voranc, pišem se Vester. Rodil sem na Jesenicah. Pred petimi leti smo se preselili z družino na Koroško na Zelenbreg. Imam sestri, Karlino in Katrin. Ker smo na Bledu že imeli kmetijo, sem zgodaj spoznal delovne stroje. To mi je priraslo k srcu in sedaj sem že pravi traktorist. Veliko pomagam na domači kmetiji, na kateri se ukvarjamo z govedorejo. Ko imam čas, grem očetu pomagat v gozd pripravljat drva za kurjavo. V času kolin sem tudi polno zaposlen s pripravo mesnih izdelkov. Vsa ta dela rad opravljam in sem priden kot mravlja. Nisem pa največji oboževalec šole, a ko je treba, zaviham rokave in se potrudim, saj vem, da je v znanju moč in da bi rad postal mehanik. Po značaju sem precej trmast, kar je povezano s kozorogovim znamenjem v horoskopu. V svojem prostem času igram šah in različne družabne igrice ali grem do svojega sošolca. Kadar smo otroci sami doma, spečemo kakšno pecivo ali pico. Življenje v naši družini je zelo pestro, saj nam dela nikoli ne zmanjka. Živimo po načelih poštenosti in skromnosti in tega se bom vedno držal.

Voranc Vester

Z družino od lanske jeseni živimo na Prevaljah v svoji hiši, kjer nam krajša čas naš psiček Ozzy. V prostem času rada igram namizni tenis, za katerega me je navdušila oma Jana, in nogomet, k temu pa me je pritegnil ata, saj ga sam igra že od svojega 11. leta. Staršem gre vsa zahvala za moje razgibano otroštvo. Veliko kolesarimo, igramo tenis, poleti veslamo, pozimi smučamo, hodimo v naravo in potujemo. Bili smo že v Kanadi pri dediju, kjer sem doživela nepozabne dni. Tudi v jahanju sem se preizkusila. V svojem dosedanjem življenju sem imela kar nekaj padcev in vzponov. Vesela sem, da mi vedno stoji ob strani moja družina. Občasno si čisto po neumnem skočiva v lase z mlajšim bratom Ožbijem, a vseeno ga imam neizmerno rada. Vse, kar sem se do sedaj naučila od staršev in starih staršev, mi bo prišlo prav v življenju, da se bom laže odločala. Vse nasvete in zglede bom poskušala pametno uporabiti.

Nuša Gradišnik

Moji najbližji mi veliko pomenijo. Najprej smo vsi živeli skupaj z babico na Janečah, nato se je mama odločila, da smo se s starejšo sestro odselile na Čečovje in začele živeti same. Obiskovala sem vrtec na Javorniku, kjer sem si pridobila prve izkušnje. Sedaj počasi zaključujem 9. leto šolanja na Osnovni šoli Prežihovega Voranca, čeprav smo se pred dvema letoma preselile v Mežico. Vsak dan se torej vozim v šolo, le občasno, kadar sem pri očetu, pridem peš.

Ukvarjala sem se s plesom, trenirala nogomet, z očetom greva rada sama na ribolov v okolico Celja (takrat poslušam zgodbe o svojem pokojnem dedku), rada poslušam glasbo in gledam različne filme, družim se z bratrankami, čas pa mi krajšajo moje živali, ki jih imam skoraj za cel živalski vrt (želva, ptič, riba, pes in mačke). Pupi vedno potuje z mano iz Mežice na Ravne in nazaj, nikoli ne grem od doma brez zvestega prijatelja, ki ima dve leti manj od mene.

Z družino radi hodimo na izlete, tudi na križarjenja. Ker smo razpršeni po celi Sloveniji, se občasno obiskujemo ali slišimo. Do vseh sem prijazna, vsi mi veliko pomenijo. Naučila sem se, da se ti stvari vračajo (dobro z dobrim, slabo s slabim), da živimo samo enkrat in da se moramo imeti radi. Ne glede na situacijo si moramo pomagati in stati ob strani drug drugemu.

Julia Kompan

Živim v štiričlanski družini v Dobji vasi. Družina mi veliko pomeni, imam jih rada in vedno mi stojijo ob strani. Kratek čas nam delajo psiček Amigo in dve mački (ko sem obiskovala vrtec, sem za rojstni dan dobila hrčka). Najbolj mi je v spominu ostalo potovanje v Bolgarijo in potem v Tunizijo, kjer smo jahali kamele. Radi potujemo, posebej uživamo na morju. Čas si vzamemo tudi za zimsko sankanje in dričkanje po sosednjem hribu.

Že v 1. razredu sem začela igrati nogomet pri Fužinarju, za katerega me je navdušil ata. Vmes sem tri leta igrala za Maribor, ko pa je oče postal trener na Ravnah, sem se vrnila. Veliko mi pomenijo športna druženja in seveda vse moje prijateljice, s katerimi rada klepetam in grem na sprehod. Tisti, ki me poznajo, pravijo, da sem prijazna oseba, včasih preveč lena in ukazovalna. Zase vem, da sem odprta, zgovorna in vsakomur pomagam, če je v stiski. V naši družini postavljamo v ospredje zdravje, ljubezen in veselje, pomembno pa je tudi spoštovanje.

Tija Krivc

Kot prvi otrok v družini sem bil pravo veselje za vse. Takrat sem živel v Bosni. Rad sem hodil v šolo in imel sem veliko prijateljev. Najsrečnejše obdobje v mojem otroštvu je bilo, ko sem treniral nogomet. Takrat sem se počutil prav odraslo in odgovorno. Starši so bili vedno ob meni in me podpirali. Zaradi moje in sestrine boljše prihodnosti so se odločili, da se preselimo v Slovenijo in tukaj začnemo novo življenje. Mama želi, da bi bil uspešen in je dostikrat razočarana, če mi ne uspe tako, kot mi je vse teklo v Bosni. Oče pa je moja desna roka in me razume, je kot mravljica, in ko bom odrasel, bi rad bil tak kot on. Res je moj vzornik.

V prostem času doma radi igramo družabne igre. Ob njih običajno malo popustimo mlajši sestrici, da zmaga. Ona je najljubši član naše družine, ker zna s svojo otroškostjo poskrbeti za dobro vzdušje in nasmejati mojo strogo mamico.

Odkar smo prišli v Slovenijo, vse bolj spoznavam, kako pomembna je družina in kako pomembno je, da si pomagamo, da skupaj rešujemo probleme in smo na koncu zadovoljni. Življenje me je do sedaj naučilo, da se z lepo besedo odpirajo vsa vrata in da se za vsako težavo vedno najde rešitev.

Čas beži in že 14 let je, ko je na nebu zasijala mavrica, ko sem se rodil v slovenjgraški bolnišnici. Pridružil sem se dvema bratoma, kasneje sem dobil še dve sestrici. Torej sem zlata sredina družine (po starosti, ocenah in višini). Ja, smo velika družina, sploh če štejem zraven še dedke in babice (enega od dedkov sem že izgubil in takrat se mi je začel svet podirati, podobno kot v času, ko sta se starša razšla). A vse sem preživel, vse sem držal skupaj. Nekaj časa sem pogrešal družino kot celoto, da bi bili vsi skupaj. Zdelo se mi je, da naši sliki manjka okvir ali kot da je ptica ostala brez kril. Imam lepe spomine na praznične dni, ko smo krasili jelko in postavljali jasli, ko smo se odpravili na večerjo k babici, kjer se je zbrala cela družina. Sestavljam spomine na pokojnega dedka, ki je bil zelo ustvarjalen in je vse naredil za nas. Od vsakega v družini sem se nekaj naučil. Ni mi težko pomagati človeku v stiski, sem radodaren, hiperaktiven, nagajiv – rad ušpičim kakšno neumnost, vem, da bi lahko bil natančnejši in vestnejši pri delu. Sem pa pošten in to veliko šteje.

Ožbi Pandev

Člani moje družine so edini, ki jim lahko zaupam. Vem, da mi bodo vedno stali ob strani. Do 4. razreda sem obiskovala osnovno šolo v Bosni, potem pa smo se preselili v Slovenijo in začeli na novo graditi medosebne odnose. Najprej mi je bilo zelo težko. Pogrešala sem vse, ki so mi bili blizu, sčasoma pa sem se sprijaznila. Danes sem vesela, da živim tu, kjer živim, da obiskujem šolo na Ravnah in da imam nove prijatelje. Tu sem dobila mlajšo sestro, s katero sva pravo nasprotje. Med nama je kar 11 let razlike, a sva se ujeli, čeprav sem bila jaz prej razvajena in ljubosumna edinka. Sprejela sem jo in dopolnjuje naš dom s svojo navihanostjo (včasih celo rečem, da zna biti sitna kot podrepna muha).

Kadar pri nas doma pride do napetega vzdušja, vse razrešimo s pogovorom. Starši so me vzgajali in vzgojili tako, da znam spoštovati druge in se kulturno obnašam. Pravijo, da moramo spoštovati najprej sebe in se sprejeti take, kot smo, potem bomo znali biti srečni.

Nadina Subašić

Sem Gal Večko, 14-letni fant, devetošolec na OŠ Prežihovega Voranca. Do drugega razreda osnovne šole sem živel v Mežici, potem pa smo se z mamo in s starejšim bratom preselili na Ravne. Sedaj živimo z očimom in mlajšim bratcem, ki je poln energije, na Čečovju. V svojem prostem času grem rad na sprehod, se ukvarjam z bratom ali pa z vrstniki igram nogomet, treniram pa boks.

Najsrečnejši sem bil, ko sem dobil psičko Ajšo. Takrat resnično nisem mogel zadržati solz. Tudi izlet v Gardaland mi je polepšal življenje. Mislim, da sem pošten, prijazen in miren. Pri pouku sem tiho in poslušam. Učiteljice pravijo, da sem se zelo spremenil, da sem napredoval.

V svoji družini, ki jo imam rad, sem se naučil veliko za življenje. Srečen sem, da živim, kakor živim. Tudi če mi kdaj ne uspe, se poberem in grem naprej. Želim si, da se ne bi prepirali, da bi se razumeli in bili srečna družina.

Gal Večko

Večino prostega časa preživim s svojo družino. Pogrešam prisotnost brata, ki je veliko v Ljubljani, kljub temu pa mi s svojo srčnostjo veliko pomaga. Starši so strogi, a vseeno lahko počnem večino stvari, ki jih sama želim. Pogosto sta oba zabavna in večkrat popustljiva. Izpostavljamo vrednoti povezanost in ljubezen. Naučila sem se, da ima laž kratke noge in da je najbolje, če vse poveš po resnici, tudi če ti gre teže z jezika. Najpomembneje v življenju je, da te družina sprejema takšnega, kot si, in takšnega naj te imajo radi.

Nina Čevnik

Sem Ajdin in leta 2016 smo se preselili v Slovenijo. Ni mi bilo preveč všeč, ker sem moral zapustiti svoje dobre prijatelje. Oče me je tolažil, naj ne bom žalosten, saj bom hitro našel nove. In imel je prav.

Osnovne šole ne bom nikoli pozabil. Tu sem se veliko naučil in se spopadel z različnimi izzivi. Ker me zanimajo računalniki, obiskujem računalništvo in sem se odločil, da bom šolanje nadaljeval v tej smeri. Obstaja tudi možnost, da se bom moral preseliti v sosednjo Avstrijo in tam nadaljevati svoje življenje.

V naši družini se veliko pogovarjamo in si vedno pomagamo pri težavah, ki nastanejo, ter jih skupaj rešujemo. Menimo, da se vedno najde rešitev oziroma prava pot. Naučil sem se in spoznal, da s spoštovanjem in lepo besedo tudi lepše živiš.

Ajdin Elkasović

Rodil sem se pred 14 leti nekega sončnega popoldneva v Slovenj Gradcu. Pri očetu cenim, da je delaven in prijazen človek, jasno izraža svoje mnenje, kot on misli. Nikoli ničesar ne prekriva. Moja mama pa je v prvi vrsti prijazna in se zna z vsakomer lepo pogovoriti o različnih stvareh. Oba imam zelo rad, saj mi vedno stojita ob strani, mi pomagata pri vsem in me upoštevata kot enakovrednega člana družine. Pri nas v ospredje postavljamo predvsem poštenost, razumevanje in vljudnost. V krogu svoje družine sem se naučil, da se vse najlepše razplete, če sem odkrit.

Anej Filipić

Sem Ivana Gašić, na svet sem prišla 16. januarja 2006. Stara sem 15 let. Imam dve sestri. Prvi je ime Leontina, druga je Maja. Moji najbližji mi pomenijo vse. V krogu svoje družine sem se naučila, da moram biti prijazna do starejših oseb in jih moram spoštovati. Še posebej pa je pomembno spoštovanje do samega sebe. Sprejeti se moramo takšne, kot smo, in se učiti, da se spremenimo, če je potrebno. Rada pomagam ljudem in mislim, da to spada k dobrim lastnostim človeka. V naši družini pride kdaj tudi do nesoglasij, a jih vedno rešimo s pogovorom.

Ivana Gašić

Sem Sergej Filip Ilić, na svet sem prijel 26. januarja 2006. Rodil sem se kot tretji otrok. Imam mamo Janjo, očeta Nebojša, starejša brata Aleksandra in Maksima ter mlajšo sestro Lano. Družina mi zelo veliko pomeni, saj vem, da mi bodo stali ob strani. Ljudje pridejo in gredo, a družina ostane. O vseh odločitvah si pomagamo in svetujemo drug drugemu. Starša sta me naučila, da moram vedno dati vse od sebe, ne glede na to, kakšna je situacija. V naši družini postavljamo v ospredje zdravje in dobro počutje posameznika, radi tudi vsakomur priskočimo na pomoč. Dedek mi je enkrat rekel, naj živim polno življenje in ravnal se bom po njegovem navodilu.

Sergej Filip Ilić

Moje ime je Ruizhi, pišem se Ji, vsi me kličejo po vzdevku Zajo. Živim v šestčlanski družini s starši in tremi sestrami. V družini se dobro razumemo in se imamo radi. Star sem 15 let, rojen v Sloveniji, prva štiri leta po rojstvu sem preživel pri babici in dedku na Kitajskem. Ko sem se vrnil, sem zelo pogrešal stare starše in sem potreboval kar precej časa, da sem se navadil na novo okolje. Pri učenju slovenščine mi je delalo največ težav določanje spola. Zaradi tega je prišlo do kar smešnih situacij. Trenutno sem v devetem razredu in mi gre dobro. V družini dajemo v ospredje vrednote, kot so spoštljivost, razumevanje, pomoč vsakomur. Vsi verjamemo, da se da s pogovorom rešiti vse težave.

Ruizhi Ji

Sem Nik Kolenda. Nameravam se vpisati za računalniškega tehnika na Srednjo šolo Ravne na Koroškem. Moji najbližji mi pomenijo vse na svetu. Pomagajo oblikovati mojo osebnost in značaj. Radi hodimo skupaj na izlete, najbolj pa se mi je vtisnil v spomin izlet, ko smo odšli na morje in naprej v Medžugorje. Svojih družinskih članov ne bi zamenjal za nič na svetu. Mama je radodarna, oče zabaven, oba pa sta skromna. V ospredje postavljamo prijaznost, poštenost, resnico. Menimo namreč, da je boljša slaba resnica kakor dobra laž. Družina me je naučila vse za nadaljnje življenje in vse imam zelo rad.

Nik Kolenda

Živim z mamom Tajo, očetom Igorjem, bratom Lanom, muco Mimi ter psičko Vanno. Moja družina mi pomeni največ na tem svetu. Skupaj se zabavamo, kregamo, veselimo ... Vesela sem, ko mi domači stojijo ob strani, ne glede na to, kaj se je zgodilo. Mama je zaupanja vredna oseba ter zelo potrpežljiva. Oče pa je na trenutke strog, ampak le, če ga ne ubogaš. Brat mi rad ponagaja.

Naše vrednote v družini so, da se spoštujemo in si zaupamo, se pogovorimo o problemih in jih skupaj rešimo. Družina me je naučila stvari, ki mi bodo v življenju prišle še kako prav. Vem, da ne glede na to, kaj se zgodi, si moramo stati ob strani ter si pomagati. Spoštovati moramo vse osebe okoli nas in se ne smemo norčevati iz nikogar, četudi je drugačen od tebe.

Lia Lužnik

Luč sveta sem ugledala dvanajstega januarja leta 2006. Po besedah mame je bila huda zima, zunaj je bilo prek pol metra snega. Pridružila sem se mojima staršema, Petri in Boštjanu, in dveletni sestri Mojci, ki je danes že srednješolka. Po treh letih sem tudi sama postala starejša sestra bratu Matevžu. Družina mi pomeni vse. Je na samem vrhu liste mojih vrednot. Dajejo mi varnost in spodbudo. Čeprav bi jih včasih najraje nekam poslala, jih imam rada iz dna srca. V naši družini prevladujejo vrednote ljubezen, varnost in zavednost. Ata poudarja, da se moramo zavedati, kako lepo nam je v življenju. Rad reče, da ko njega več ne bo, se moramo spomniti na to, kar smo se naučili v otroštvu in naj poskrbimo, da bo tudi našim bodočim rodovom tako lepo. Verjetno bodo časi popolnoma drugačni, a to še ne pomeni, da bomo pozabili na stare čase, na to, od kod prihajamo in kaj so nas v mladosti naučili. To so modrost in misli, ki ohranjajo človeško kulturo živo.

Maja Mager

Sem Naca, živim v šestčlanski družini na Tolstem Vrhju. Imam starejšega brata in starejšo sestro ter mlajšega dveletnega brata. Naša celotna družina trenira boks, imamo ga nekako v krvi in ker je naš oče vrhunski trener, živimo za ta šport. Zame je družina na prvem mestu, rada pa imam tudi živali.

Zelo pomembno je, da znaš ceniti ljudi v svoji družini. Prijatelji pridejo in grejo, oče in mama pa sta samo ena, prav tako so le bratje in sestre tisti, ki so ob tebi, saj kri ni voda. Na svoje najbližje se lahko vedno zanesem. Tudi sama sem zanesljiva oseba, ki je vsem pripravljena pomagati.

Naca Nikolov Veber

Sem 14-letna Nika Oblak. Živimo na kmetiji, našo družino pa sestavlja 5 članov. Vsi mi veliko pomenijo. Zelo smo povezani, držimo skupaj, si pomagamo v težavah in jih skupaj premagujemo. Vidim, da je vse za nekaj dobro, tudi korona virus, saj smo se v tem času, ko smo bili dolgo doma, družinski člani še posebej povezali med seboj. Od svojih staršev sem se veliko naučila za življenje. Najpomembneje je, da si pomagamo in držimo skupaj v kakršnih koli razmerah, saj smo le tako lahko nepremagljivi.

Nika Oblak

Sem Blaž in imam dva starejša brata, Vida in Domna. Z njima se razumem, me velikokrat spodbujata in mi dajeta nasvete. Moja družina mi pomeni veliko, vedno se lahko zanesem nanje. Daje mi neko posebno toploto, ki kaže na našo povezanost. Pri nas je resnično pomembna iskrenost. Od mame sem se naučil, kako biti spreten, saj sem ji vedno rad pomagal pri raznih opravilih. Delavnost in radodarnost pa mi je privzgojil oče.

Blaž Perger

Živim z mamo, očetom in dvema bratoma. Moji starši so zame najboljši, vedno mi z veseljem pomagajo pri stvareh, ki jih še ne znam. Brata Vito in Luka sta tudi zelo pomemben del družine, saj nam znata popestriti vsak dan. Oče je nadvse radodaren in vedno druge postavlja pred sebe, kar mi je posebej všeč pri njem. Na mamo se lahko v vsakem trenutku zanesem.

V naši družini v ospredje postavljamo prijaznost, veselje, zabavo in oliko. Od staršev sem se že do zdaj naučil veliko o pomembnih modrostih življenja, kot so, da se imamo dobro in da moramo zaupati drug drugemu.

Jurij Robnik

Moje ime je Anej in sem zelo srečen, da lahko živim v družini, kot jo imam. Vedno mi pomagajo, če česa ne znam in če pri čem rabim pomoč. Moja družina mi pomeni vse na svetu. Sem radoveden in zgovoren, rad odkrivam nove stvari, včasih sem tudi nagajiv, posebej rad ponagajam svojemu bratu, kadar mi je dolgčas. Sem bolj varčna oseba in nerad zapravljam denar za nepotrebne stvari.

V naši družini v ospredje postavljamo prijaznost, radodarnost, lepo vedenje. Zelo hvaležen sem svojim staršem, da sta me oblikovala v osebo, kakršna sem danes. V krogu družine sem se naučil prijaznosti, biti hvaležen za vsak dan, ki ga preživim, biti dobra oseba, tudi če drugi niso prijazni do tebe. Zapomniti si moramo: bodimo hvaležni za vsak dan, ki ga preživimo, saj ne vemo, kdaj bo naš zadnji.

Anej Svenšek

Najbližji mi pomenijo največ na svetu in bi zanje naredila vse in še več. Družina je po mojem mnenju vrednota, ki jo je treba najbolj ceniti in spoštovati. V naši družini najbolj cenimo iskrenost. Med seboj nimamo skrivnosti in se ne obsojamo. Odkar sem izgubila babico, še bolj cenim, kar imam in živim v trenutku. Ugotovila sem, da se nič ne zgodi brez razloga in da je za vse še čas.

Pomoč ljudem se mi zdi ena najpomembnejših lastnosti človeka, saj verjamem v to, da se dobro še z boljšim vrne. Prijatelji mi pravijo, da sem zelo iskrena oseba in povem, kar si mislim. Za nadaljnje šolanje sem si izbrala gimnazijo. Želim postati zdravnica ali nekaj v smeri, kjer lahko pomagaš ljudem.

Neža Šuler

9. b

Vanja Benko,
razredničarka

Aljaž Brankovič, Urban Butolen,
Amela Čeliković, Val Tomaž Fujs,
Anej Gorenjak, Ema Hovnik Rožen,
Lena Iršič, Tia Kotnik Jauk,
Tia Aliesha Kranjc, Ana Kričej,
Aljaž Krivograd, Zara Kumer,
Vid Mlakar, Lucija Mlinar,
Edin Okanović, Anže Paradiž,
Matej Petek, Klemen Podgoršek,
Nejc Pori, Žiga Šapek, Mija Špenger,
Eva Šteharik.

Moja družina mi pomeni največ na svetu. Brez njih ne bi stal na tako trdnih tleh, kot stojim. Ko sem naredil svoje prve korake, so bili starši veseli kot sonce na nebu, ki pošilja pozitivno energijo. Leta 2008 sem dobil najlepše darilo na svetu, bratca Žana. V najbolj čarobnem mesecu leta 2009 smo se preselili v novi dom. Leta so minevala in že sem prestopil prag osnovne šole. To je bil velik preskok v mojem življenju. Bil sem miren fant, malo prestrašen. Ni bilo več igranja in imel sem manj prostega časa. Starši so me pri tem spodbujali, mi vedno nudili oporo, za kar sem jim neizmerno hvaležen. Naša družina je zlata družina. Če nastopijo težave, jih sproti razrešimo. Ne dovolimo, da se slabe zadeve vlečejo dlje časa. Veliko se pogovarjamo in skupaj preživimo lepe in žalostne trenutke. Med nami vladajo spoštljivi odnosi, poštenost in ljubezen. Vem, da so te vrednote dobra naložba za moje življenje. Vedno se bom spominjal besed, ki sem jih prejel od staršev. Najraje sem doma in ko bom odrasel, vem, da se bom rad vračal domov.

Aljaž Brankovič

Vedno sem bil razigran otrok, včasih gluh na eno uho, kar ne pomeni, da svojega dela nisem dobro opravil. Moj ata je nasmejan in me zna spraviti v dobro voljo. Vedno si vzame čas zame. Naučil me je, da nikoli ne vržem puške v koruzo in vztrajam do konca, da delo dobro opravim. Vem, da moramo graditi take odnose, za katere je vredno živeti. Pri nas to dosegamo skupaj z babico, ki nam stoji vedno ob strani, za kar ji bom večno hvaležen. Pomagamo nositi bremena drug drugemu.

Urban Butolen

Moj vzdevek, ki mi je všeč, je Edo. Kadar me starši pokličejo Edineeeeeee, vem, da me čaka dolg pogovor z nasveti. Družina mi pomeni največ na celem svetu. Poskušam se zgledovati po očetu, ki je priden kot mravljica, delaven in ne zna sedeti križem rok. Želim doseči čim več znanja. Vem, da staršem ni bilo lahko, ko smo prišli v Slovenijo. Oba sta se morala učiti slovenščino in se navaditi na nov način življenja, da bi bilo nama s sestro lepše. V naši družini se veliko pogovarjamo in pomagamo drug drugemu, zato jih imam rad. Starši me učijo in so me naučili, da sem prijazen, vljuden in dober kot kruh, da znam biti hvaležen za to, kar imam. Na prvo mesto postavljamo vrednote o lepem in poštenem življenju.

Edin Okanović

Sem Amela, pišem se Čeliković, imam pa še ime Meliha, kar v dokumentih ni zapisano. Rodila sem se v Franciji, prva leta sem živel v Bosni, nato smo se preselili v Slovenijo. Moja družina mi veliko pomeni in si ne morem zamisliti življenja brez njih. Običajno sem tiho, a ko sem s prijatelji, znam biti zgovorna. Že kot otrok sem pred šolo veliko znala (seštevati in odštevati do sto in abecedo), ker je bila mama pri vzgoji stroga, a sem to pravzaprav imela rada. Na tak način je kazala, da me ima rada in skrbi zame. V prostem času rada berem, se sprehajam v parku, igram igrice, se igram z mlajšo sestro, pogovarjam s starši in gledam televizijo. Pri nas postavljamo v ospredje zdravje.

Amela Čeliković

Družina mi veliko pomeni, saj se lahko nanjo vedno obrnem in vem, da mi bodo pomagali in stali ob strani. V prostem času treniram olimpijski kros, pri čemer me vsi v družini podpirajo. Sem kar hiperaktivna in učitelji so pogosto mnenja, da poslušam le z enim ušesom. Znam biti vztrajna in tudi zelo trmasta. V družinskem krogu postavljamo v ospredje pozitivno naravnost, spoštljivost, prijaznost. Naučila sem se biti strpna, veliko se pogovarjamo o pravilih obnašanja na različnih področjih.

Lucija Mlinar

Glede na to, da sem edini otrok v družini, je vsa ljubezen staršev usmerjena le vame. Tega se zavedam, zato jima vso naklonjenost in pozornost tudi vračam. Ko sem začel obiskovati vrtec, sem imel občutek, da me bosta tam pustila za vedno. Pogosto sem ju le debelo gledal. Nisem razumel, da sem v dnevnem varstvu. V šolo že od samega začetka zelo rad hodim. Ker bom znanje vedno potreboval, je ne bom nikoli obesil na klin. Včasih se zdi, da sedim na ušesih, ampak se zavedam, da je znanje bogastvo, ki povsod spremlja svojega lastnika.

Moje življenje je prepleteno z glasbo. Vsi v družini se ukvarjamo z njo in nas povezuje. Mama Vera si je kot otrok želela postati učiteljica in sanje so se ji uresničile. Pridna je bila kot mravlja in vedno je znala zavihati rokave. Oče Andrej je kot otrok igral trobento. Nikoli ni sedel križem rok, zato je študij trobente uspešno zaključil. Jaz bom v sedmih letih zaključil sedem razredov trobente, šest razredov tolkal in dva razreda klavirja. Človek bi rekel, da sem ubil kar dve muhi na en mah ... No, v mojem primeru kar tri.

V družini imamo med sabo zelo lepe odnose. Radi si pomagamo, drug do drugega smo vljudni in pošteni. Oba starša si vzameta čas zame in drug za drugega. Mama zna vedno prisluhniti in pomagati. Je ustrezljiva in zaupanja vredna oseba. Ker je zelo natančna, je to prenesla name. Vsako delo želim vzorno opraviti. Oče poskuša na vse težave, ki se nas dotaknejo, gledati z več zornih kotov. Vedno išče najboljše rešitve. Nikoli ne vrže puške v koruzo. Je komunikativen in zelo zgovoren. Precej lastnosti sem podedoval po njiju. Pri delu v šoli in pri vadbi vseh instrumentov sem vztrajen in natančen. Nikoli se ne sramujem svojih čustev. Pri vsakem delu vztrajam do konca, saj se zavedam, da je trdo delo ključ do uspeha.

Vsi trije imamo zelo radi morje, zato med poletnimi počitnicami vsako leto odidemo na Mali Lošinj (že zaradi moje alergije), kjer zares uživamo. Nikoli nimam težav pri sklepanju prijateljstev, zato sem v Čikatu spoznal že veliko svojih vrstnikov. Rad imam tudi šport. Dokler mi je čas dopuščal, sem treniral plavanje, po poškodbi noge in zaradi pomanjkanja časa sem treninge dal na stranski tir, saj šport in glasba nista mogla hoditi z roko v roki.

V letošnjem šolskem letu sem devetošolec. Na žalost sem spet deležen pouka na daljavo. Res je, da si dan lahko razporedim drugače. Kljub vsemu pa mi je velikokrat dolgčas. Na srečo imam ob sebi svoje starše. Ponosen sem na oba. Učita me vrednot za življenje in me vzgajata v poštenega, prijaznega, ljubečega, delovnega, kulturnega človeka. Takšen poskušam biti do vseh ljudi, ki so ob meni. Zavedam se, da bom s temi vrednotami živel naprej in to prenašal na naslednje rodove.

Smo petčlanska družina, pod nami živita še babica in dedek, ki me vedno znova uči vseh življenjskih modrosti. O pomembnih stvareh se v naši družini vedno pogovorimo in odločamo skupaj, saj smo si zelo blizu in si zaupamo ter se podpiramo. Družina mi veliko pomeni, saj se lahko vedno obrnem na vsakogar od njih.

Veljala sem za pogumnejšo od starejšega brata, zato sem ga na dopustih vodila na tobogane, na blagajne po lučke in lizike ali pa sem jaz nagovorila neznane otroke, s katerimi smo se potem skupaj igrali. Pri petih letih sta me mama in ata presenetila in razveselila s psičko Sisi, ki je postala moja nova igračka. Kasneje se ji je pridružil še Fis, ki smo ga vzeli iz zavetišča. V vrtcu sem veljala za pridno punčko, nisem bila izbirična in sem se igrala tako s fanti kot puncami. Ker je moja mama delala v vrtcu, sem jo večkrat srečala in bila ob tem žalostna, nisem namreč razumela, zakaj ne morem biti z njo. Na svoj 6. rojstni dan sem dobila posebno darilo, bratca Tima. Hitro sem spoznala, da ni igračka, ampak bitje, ki ves čas potrebuje nekoga ob sebi. Naučila sem se potrpežljivosti in prilagajanja, saj stvari niso bile več samo moje. Kot mlajša deklica sem veljala za zelo komunikativno, odprto in pogumno dekle, sčasoma se je moj karakter nekoliko spremenil. Ob vstopu v šolo sem spoznala prijateljice, s katerimi se še danes družimo.

Sem zelo potrpežljiva, včasih trmasta, zamerljiva in borbena, da dosežem svoje. Vsa doživetja in izkušnje so v štirinajstih letih spremenile moj karakter. Postala sem zadržana in plašna, težje navežem stik z nepoznanimi ljudmi, vendar sem do starejših ljudi vljudna in spoštljiva. Večkrat spreminjam razpoloženje, včasih sem prijazna, ustrežljiva, naslednji trenutek jezna in vzkipljiva. Mama pravi, da sem v puberteti in da sem tretji človek. Zanimajo me knjige o zgodovini in me zelo prizadenejo vojne zgodbe, zato sem velika zagovornica miru v svetu. Psička Phoebe mi zna popestriti še najbolj težke dneve. Vedno pa najdem oporo v družini, saj me vsak član s svojimi izkušnjami in z mnenjem zna potolažiti in usmerjati k pravim odločitvam.

Skozi svoje življenje sem se naučila in si pridobila veliko vrednot. Starši so me naučili, da moram biti pravična, poštena in spoštljiva, predvsem pa odgovorna za svoja dejanja. Naučili so me, da sem samozavestna, da znam zagovarjati svoje mnenje ter na glas in iskreno povedati, kar mislim in občutim.

Ema Hovnik Rožen

Moje ime je Lena in oktobra sem dopolnila 15 let. Živim z mamo in očetom v hiši na Dobjem dvoru. Šolo rada obiskujem; saj se srečujem s svojimi sošolkami in sošolci, s katerimi si imamo vedno veliko povedati. Mnogi radi rečejo, da smo kot rit in srajca. Včasih ušpičimo tudi kako vragolijo. Moji učitelji so po večini prijazni in nam radi pomagajo. Še malo pa bom zaključila osnovno šolo in vse bo drugače. Morala se bom prilagoditi novemu okolju in vsemu, kar sodi zraven. Po duhu sem športnica. To imam menda že v genih, saj po mamini strani izhajam iz športne družine. Včasih sem trenirala smučanje, potem odbojko, zdaj že nekaj let nogomet. Nekateri pravijo, da ta šport ni za dekleta, toda ne oziram se na stereotip, meni je všeč in uživam na igrišču v borbenosti. Ko imam čas, pomagam doma pri različnih opravilih. Veseli me tudi oblikovanje in bom šolanje nadaljevala na frizerski šoli. Zavedam se, da brez izobraževanja ne gre, zato se poskušam čim bolje naučiti angleškega jezika. Kdo ve, morda se bom odločila, da kasneje svoje strokovno znanje izpopolnim v tujini.

O sebi nimam slabega mnenja. Sem samozavestna, v srcu dobra, čeprav pogosto tega ne kažem. Znam prisluhniti drugim in nisem zamerljiva. Sem pa trmasta kot osel, priznam. Zelo rada imam svojo družbo, v kateri vedno uživam. Držim se pravila, ki ga poje moja sestrična Ditka: »Ne bodi, kar nisi.« Zakaj bi se obnašali kot podrepne muhe in se ves čas prilagajali drugim, da bi izpadli boljši, drugačni in všečni? Sem, kar sem. Morda bi morala kdaj bolj zavihati rokave, toda svojih napak se zavedam in jih poskušam popravljati. Sem človek trenutnega počutja, od česar je odvisno tudi to, kaj bom v nekem trenutku naredila. Včasih poprimem za delo šele ob osmih ali devetih zvečer in sem sposobna narediti »vraga in pol«, spet so tu popoldnevi, ko sedim na ušesih in sanjam po svoje. Bomo videli, če bo iz te moke tudi kaj žemljic, ne samo navadnega belega kruha. Upam, da bom v življenju dosegla, kar si želim. Starši so me naučili, da moram biti vztrajna in da ne smem obupati pri prvi oviri.

Lena Iršič

Sem Zara Kumer, prva in edina hči svojih staršev. Že od rojstva živim na Ravnah. Vedno sem bila pridna in ubogljiva, da mama in ata skoraj vedela nista, da me imata (tako vsaj pravita). Vrtca nisem najbolj marala, a nista mi prizanašala, da bi ostajala doma. Zgodaj sem spoznala, da je učenje moja odgovornost. Danes sem povprečna najstnica z običajnimi težavami, ki jih ima vsako dekle moje starosti. V šoli nimam posebnih težav. Sem prijazna, zabavna in odprta oseba, z vsemi vrstniki se razumem, na trenutke pa znam biti sramežljiva in tiha. Mislim, da sem dobra prijateljica, ki ji lahko zaupaš in se z njo pogovoriš. Do starejših ljudi sem prijazna, vljudna in jim priskočim na pomoč. Prostega časa imam zaradi šolskega dela bolj malo, preživim ga s prijatelji in z družino. Lepo se razumemo, hodimo v hribe, na morje, izlete, tudi adrenalinske podvige si privoščimo. Radi obiščemo zanimive kotičke naše Slovenije, pot pa nas zanese tudi v tuje kraje. Naš družinski čas nam vsem veliko pomeni, meni posebej nasveti. V družini se počutim varno. Mama in ata se vedno skušata postaviti v mojo kožo, sta zelo razumevajoča in sočutna, lepo skrbita zame in pravita, da je v življenju najpomembnejše to, da si ljubljen. Trenutno imam zastavljen cilj, da postanem zdravnica, da bom pomagala ljudem. Vem, da me čaka dolga in naporna pot, a verjamem, da mi bo s trudom uspelo.

Zara Kumer

Na svet sem prijojal pred dobrimi štirinajstimi leti. Trenutno živim v Pamečah, kar mi ni najbolj po godu. Za svoja starša ne morem reči, da sta stroga, zahtevata pa veliko. A veliko tudi dajeta. Ne samo materialno, tudi čustveno. Tako nikoli nisem čutil pomanjkanja in živim kot ptiček na veji. Tudi v najtežjih trenutkih svojih težav in jabolk spora nista prenašala name ali na sestro, sta si pa s svojim trdim delom pridobila dober položaj v službi. Upam in želim, da bo to uspelo tudi meni in da jabolko ne bo padlo daleč od drevesa.

Prva leta svojega otroštva sem preživel na Tolstem vrhu (v hiši pri dediju in babici), nato smo se preselili v novo hišo na sosednjem zemljišču. Takrat sem bil precej radoveden, včasih poreden, zato so mi tu in tam navili ušesa. Oboževal sem traktorje in vse, kar je bilo povezano s kmetijo. Hotel sem postati kmet ter imeti veliko kmetijo. Svoje poklicne želje sem kot kratkohlachnik pogosto spreminjal. Hotel sem postati dirkač, arhitekt pa računalničar. In še dandanašnji rad igram računalniške igrice. Pomemben dogodek v mojem življenju je bilo tudi rojstvo sestrice. Z njenim prihodom se je svet začel vrteti okoli nje. Moja osnovnošolska leta so se hitro obrnila, čas pa je medtem zacelil večino ran, ki so mi jih povzročile bolezni. Oče mi je govoril, da bodo z leti ti problemi zvođeneli. A kot strela z jasnega me je zadelo, ko sta se pri mojih devetih letih starša razšla. Mama, sestra in jaz smo se preselili v stanovanjski blok na Čečovje. To mi na začetku ni bilo všeč, a sem se prilagodil. Dogodek mi je pustil pečat. Postal sem samostojnejši, a tudi samosvoj, podoben očetu. Trmast. Je pa sestra moja živo nasprotje in ima bolj mamine lastnosti. Navezana je name, kar mi pogosto godi, so pa tudi trenutki, ko mi pije kri.

Čas se nam je ob pojavu korone za trenutek ustavil in čez noč smo morali spremeniti družinske in življenjske navade. Druženje, pohajkovanje, igranje na prostem, vse, kar je bilo samoumevno, je postalo nezaželeno, če že ne prepovedano. Te dejavnosti smo morali obesiti na klin. S prijatelji dolgo nisem mogel igrati košarke in nogometa. Športa, ki ju imam raje kot kruh. Če bi le še lahko malo zrasel, saj sem med najmanjšimi, bi zagotovo postal košarkar. Oče pravi, da je bil v mojih letih še manjši in da upanje umira zadnje.

In v tem norem in nenavadnem času se moram odločiti, kaj bom počel v prihodnosti. Pred mano je izbira poklicne poti, ki ni enostavna, vendar imam ob sebi ljudi, ki jim zaupam, ki mi stojijo ob strani in me podpirajo.

Živimo na kmetiji. S svojo starejšo sestro se ne vidim prav pogosto, saj živi v Ljubljani. Včasih jo zelo pogrešam. Z vsemi družinskimi člani se lepo razumem, čeprav si včasih tudi skočimo v lase. Ne bi jih zamenjala za kogar koli na svetu. Vedno sem rada pomagala pri vsakem delu in ob tem sem se veliko naučila. Dosti lepih spominov imam na jesenske čase, ko smo pobirali sadje in ga stiskali v sok. Ker je bilo za moje varstvo poskrbljeno doma, sem vrtec obiskovala le leto dni pred vstopom v šolo. Na željo družine obiskujem tudi verouk, da bom lahko šla k birmi. Malo travme sta mi pustili dve poškodbi, in sicer ko sem si zbila stalni zob in si prerezala roko s sanmi. Vedno so moji lepo poskrbeli zame in hvaležna sem jim, da mi stojijo ob strani še danes. Pri nas doma se imamo lepo, ne samo ob družabnih igrah, ampak tudi ob delu. Naučila sem se, kako skrbeti zase in za druge, kako biti strpna in prijazna do drugih in kako biti dobra oseba.

Ana Kričej

Pri nas doma se z očetom, mamo in mlajšim bratom zelo dobro razumemo. Hodimo v naravo in skupaj preživljamo prosti čas (tudi s sorodniki). Rada pečem, igram igrice, se družim s prijateljicami, poslušam glasbo. Po naravi sem bolj tiha, a ko se na nekoga navežem, postanem zgovorna in sem najglasnejši človek na svetu. Znam se pošaliti in pomagati ljudem v stiski. Po končanem šolanju bi bila srečna, če bi lahko opravljala delo, ki bo nekakšna pomoč mlajšim, starejšim ali bolnim.

Tia Kotnik Jauk

Z družino živimo (jaz, mama in oče, stric in babica, sestra se je že odselila) v vasi, imenovani Strojna, kjer živimo drug za drugega, si pomagamo, vsi poprimemo za delo. Vsa leta v vrtcu sem se veselil šole, rad sem se učil, z leti pa sem bolj začel živeti za delo in kmetijo, kar imam privzgojeno že od malih nog. Poskušam uspešno zaključiti 9. razred, to je moj prvi cilj. Ko dobim lepo oceno, sem srečen kot pes, ko dobi kost. Najbolj pa sem nesrečen, če se komu od mojih bližnjih kaj zgodi. Tako jaz doživljam dneve, vzpone in padce. Rad pomagam vsakomur, če le morem, kar dobro vedo moji sosede, saj sem vsakomur na razpolago. Nobeno kmečko opravilo mi ni tuje. Mislim, da sem samozavestna oseba in da me imajo prijatelji radi kot jaz njih.

V naši družini je najpomembnejša vrednota zdravje. Če gre pri kom kaj navzkriž, ima drugi več dela. V krogu družine sem se veliko naučil: ata in stric me učita kmetovanja, mama in bica gospodinjskih opravil, vsi pa me učijo za življenje, za kar sem jim hvaležen. Pomenijo mi največ na svetu.

Žiga Šapek

Rojena sem v 5-članski družini. Sestavljajo jo mama, oče, brat, sestra in jaz. Živimo skupaj z babico in dedkom v hiši na Tolstem vrhu. Družina mi pomeni največ, saj se lahko vedno obrnem na njih, ko kaj potrebujem. Rada preživljam čas z njimi, še posebej ob praznikih.

Če me spomin ne vara, sem enkrat v vrtcu bežala pred vzgojiteljico in mamo. Ko sem za kratek čas trenirala judo, sem premagala dva fanta, ki sta jokala, ker ju je premagala punca. Preizkusila sem se v badmintonu, košarki, odbojki in nogometu, a v nobenem športu nisem bila dovolj vztrajna. Vsi, ki me poznajo, pravijo, da sem prijazna, zabavna in navihana oseba, ki je morda malo lena in bi lahko dala več od sebe.

Vsa leta z družino dopustujemo na istem mestu v Fiesi in zato ta kraj poznam že kot lasten žep. V času epidemije smo preživeli več časa skupaj. Hodili smo na daljše sprehode in pohode. To je bilo dobro za zdravje in sprostitev, po drugi strani pa je bilo včasih slabo, saj smo si že počasi šli na živce. V naši družini so najpomembnejše vrednote ljubezen, sreča ter zdravje. Od vseh najbližjih (tudi sorodnikov in prijateljev) sem se veliko naučila, najpomembnejše kot bi rekla moja mama, pa je, da se dobro z dobrim povrne. In tega se bom poskušala v prihodnje držati. Še vedno pa ne vem, kaj bi rada počela, ko bom odrasla, vem le to, da želim potovati.

Mija Špenger

Za našo družino lahko rečem, da se imamo radi, smo srečni in si pomenimo vse na tem svetu. Zase vem, da nisem ravno oseba, ki bi zapirala svoja čustva, niti nisem oseba, ki jasno in glasno pove vse, četudi se zdi drugače. Rad se pogovarjam z ljudmi, rad pa imam tudi svoj mir, sem sam zase, s svojimi mislimi, kot starejši radi rečejo, da se pogovarjam sam s sabo. Vsake toliko časa rad prelistam družinski album in se sprehodim skozi svoje otroštvo, ko sem bil s starši na Tenerifih, kaj vse sva počela z bratrancem Primožem (sva si še vedno blizu in mi je bil vedno za vzor), s katerim sva bila dolgo kot brata, dokler nisem dobil mlajšega bratca in se je naše življenje začelo drugače vrteti (do njega sem zelo zaščitniški in čutim neko odgovornost).

Zdaj sem že devetošolec in imam že bolj izoblikovane cilje za prihodnost. Pri tem mi stojita ob strani ata, ki je kar strog, vendar se z njim lahko pogovarjam o čemer koli, in mama, ki ves čas preveč skrbi zame in me vedno budno posluša, kadar jo potrebujem. V naši družini v ospredje postavljamo srečo, ljubezen, pravičnost in zdravje, a vemo, da se brez denarja ne da tako dobro živeti, četudi ni najpomembnejši. Srečen sem, da sem se rodil v tej družini, saj sem se naučil, da se počasi in s trdim delom daleč pride, a da se ravnaš tudi po tem, kar ti prinaša srečo, kot je zame na primer kovanje (s kovaštvom bi se rad kdaj kasneje ukvarjal v svojem prostem času). »Kuj železo, dokler je vroče.«

Živim s svojo mamo, z očetom, babico in dedkom, doma z nami pa sta občasno moja starejša brata, Miha in Marko. Družina je zame zelo pomembna. Najpomembnejša oseba v mojem življenju je babica, na katero sem posebej navezan, in to ji povem vsakič, ko grem kamor koli brez nje. V vrtec me je večinoma vozil dedek, zato je tudi on naredil pečat v to moje obdobje. Kot otrok sem doživel veliko poškodb, ki so bolele in me oblikovale v potrpežljivega otroka. Spomini na preživeto otroštvo so zabavni in polni neumnosti. Vsako leto sem se veselil, ko smo spomladi sežgali starko zimo. Čas šolanja mi ni bil najbolj všeč, saj se je vse drastično spremenilo. Sprva mi je pri učenju, domačih nalogah in ostalih obveznostih pomagala mama, nato me je začela navajati na samostojnost in da postanem odgovoren za svoja dejanja. Hodil sem k verouku, v tretjem razredu sem začel igrati bobne, nato sem se prepisal na trobento. Brez glasbe v naši družini ne gre. Tudi živali pri nas najdejo svoje pravo mesto, zadnja leta nam krajša čas pes Izi. Za sprostitev vedno najdemo čas in gremo na dopust, da odklopimo vsakdanje skrbi. Eden najlepših in nepozabnih izletov mi je bil obisk Gardalanda pa tridnevno počitniško potepanje z Markom po Ljubljani.

V naši družini je najpomembnejša vrednota prijaznost. Vesel sem, da so bili ob meni vsi najbližji, ko sem shodil, ko sem izrekel prve besede ... Imam jih zelo rad in imajo pomembno mesto v mojem življenju.

V novo jutro našo hišo prebudi petelin s svojim nadležnim kikirikanjem. Mene ne, vedno pa moje starše, babico in dedka, ker živimo na kmetiji na Tolstem vrhu, kjer odraščam ob živalih in z ljudmi, ki jih imam rada.

Moje življenje se je začelo pred 14 leti. Ker se mi običajno mudi, sem hitro shodila, tako da so me domači morali skrbno nadzorovati. Nekoč sem jim pognala strah v kosti, ko sem zašla v veliko betonsko cev in ker sem se ustrašila tesnega prostora, se jim dolgo nisem odzivala na klice. Kot mnogi po svetu sem tudi sama stopila v deželo in čarovnijo Harry Potterja. Branje me vedno popelje v domišljijski svet. Temu se je pridružila ljubezen do glasbe. Dostikrat sem izbirala med naravo in kavčem ter nazadnje izbrala zapeček, na katerem sem osvojila znanje treh inštrumentov: kitare, klavirja in ukulele. Ob igranju uživam in se potopim v svoj svet. Napolnjujeta me tudi sestrina otročička, ki mi s svojo navihanostjo polepšata dneve, kadar pridejo na obisk. A sreča včasih pokaže svoje zobe in nam prekriža načrte. Naenkrat so se mi pojavile zdravstvene težave, ki so postale stresne za vse domače. Na srečo živimo v zavetju narave in je moj čas prežet s to umetnostjo.

Starši mi poskušajo privzgojiti pozitiven odnos do dela, da bom prijazna do ljudi in jim bom pripravljena pomagati. Vsi mi dajejo občutek varnosti in sprejetosti.

Družina je zame zelo pomembna. Vedno mi stojijo ob strani, tudi v najslabših časih. Nikoli se ne počutim osamljen. Na vse sem zelo ponosen.

V šoli nimam težav. Redko prosim za pomoč, ker sem trmast kot osel. Včasih sem preveč zadržan, drugače pa prijazen, vljuden, zabaven. Rad se družim s prijatelji, igram košarko, ki je postala del mojega vsakdana, berem in poslušam glasbo. Mama je skromna, delavna kot mravlja. Ne vzame si dovolj časa zase, rada se žrtvuje za družino. Predvsem je zelo prijazna, ljubezniva, skrbna in preprosta. Zna prisluhniti ljudem in jim pomagati. Rada govori kot navita in je zelo čustvena. Zame je najboljša mama na svetu. Ata je priden in delaven kot čebela. Ne zna sedeti križem rok, je pravi deloholik. Če živiš z njim, moraš znati zavihati rokave. Težko najdeš delo, ki ga ne bi znal opraviti. Je bolj tihe narave. Njegove vrline so potrpežljivost, vztrajnost in pravičnost. Nikoli ne vrže puške v koruzo. Včasih povzdigne glas, da se ga sliši v deveto vas. Brat Lukas je to leto dopolnil 18 let. Je prijazen, čeprav mi včasih rad nagaja. Ko je slabe volje, z njim ni dobro češenj zobati. Hodi v 4. letnik računalniške šole, ima lepe ocene. Je bolj miren, zadržan. Rad posluša glasbo in zbira stare predmete. Naša psička Bela nam je v veliko veselje, je nezaupljiva do ljudi in rada laja.

Naša družina postavlja v ospredje delavnost in prijaznost. Vse imam rad in hvaležen sem vsem članom, ki živijo z mano, da so me toliko naučili za življenje.

Klemen Podgoršek

Smo štiričlanska družina, ki že pet let živi v hiši na Navrškem vrhu, ob gozdu in v sami naravi. Naše življenje je lepo in mirno. Malo nas je letos streslo zaradi korone, a ravno v taki situaciji spoznaš, kaj ti najbližji pomenijo. Oče je zelo dobrega srca, pomaga ljudem, ko ga potrebujejo, ni komplikator. Tudi mama je dobrosrčna, ampak se preveč sekira za vsako malenkost. Jaz in ata imava podoben karakter, ne pokaževa, da naju je kaj prizadelo, mama in sestra Zala pa sta obe preveč čustveni. Dolga leta so mi vsi omogočali, da sem smučal, treniral in tekmoval, navijali so zame, lansko leto pa sem potegnil črto in se odločil, da neham z intenzivnim športom. S tem sem jih precej razočaral, saj so se mi prejšnja leta prilagajali in živeli za moje uspehe. Najbolj vesel sem, ker imam do smučišča Poseka, parka in športnih igrišč le nekaj minut hoje in že se lahko rekreiram.

Pri nas doma se veliko pogovarjamo, kako se kdo počuti. Starši mi vedno govorijo, da moram biti pošten, iskren in dobrega srca. Učijo me vrednot za življenje. Vem, da je lepo, če ne škodiš drugim, moraš znati priskočiti na pomoč, tudi če ti drugi ne vračajo. Čustev navzven ne pokažem rad. Običajno se delam močnega, včasih se obnašam kot norček. Tudi sestra mi želi le dobro. Ker prostovoljno kot študentka dela z brezdomci, še posebej izpostavlja spoštovanje različnosti. Družina mi pomeni največ na celem svetu. Zelo jih imam rad in vem, če bom kdaj naredil neumnost, mi bodo vedno stali ob strani.

Živim v čudovitem mestu Ravne na Koroškem, ki mi je zelo všeč. V zgodnjem otroštvu sem veliko časa preživel pri babici Tatjani in z dedijem Rudijem. Vrtec sem od svojega 3. leta obiskoval v enoti Solzice. Pri svojem 7. letu sem prvič prestopil šolski prag, zdaj pa obiskujem 9. b-razred na Osnovni šoli Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem. V mlajših letih sem zelo rad hodil na pohode in izlete s svojo družino. Moj najljubši izlet je bil na kmetijo, kjer sem jahal kamele. Ker sem ljubitelj glasbe, me je mama vpisala v glasbeno šolo in sem 4 leta uspešno igral kitaro. 2019 sem zaradi neresnega dela moral ponavljati 8. razred. Sprva mi je bilo težko, a zdaj tega ne obžalujem, kajti spoznal sem nove in dobre prijatelje. V prostem času rad poslušam glasbo, igram igrice ter se družim s prijatelji. Lahko rečem, da sem radoveden najstnik. Zanimajo me avtomobili, čemur posvečam veliko svojega prostega časa. Ker bi nekoč sam rad preurejal avtomobile, se želim izučiti za avtomehanika. Menim, da je to poklic, pri katerem so vedno novosti in pred tabo novi izzivi. Starši želijo, da bom razgledana oseba, ki bo znala živeti samostojno.

Sem Nejc Pori, razigran štirinajstletnik. Živim na Čečovju s starši in starejšo sestro. Svojo družino imam najraje, saj mi vedno stojijo ob strani in mi pomagajo, ne glede na to, kaj se zgodi. Velikokrat sem naredil kaj narobe in vedno sem hotel biti v ospredju. Spomnim se, kako sem bil vesel, ko sva v vrtcu z mamo zmagala v plesni točki in dobila polno košaro sladkarij, največ pa mi je pomenila medalja. Ponosen sem bil na bronasto priznanje v matematiki, super sem se imel v vseh šolah v naravi, posebej v Strunjanu, kjer sem dobil priznanje za najboljšega plavalca.

Z družino smo tudi veliko potovali, na počitnicah na morju pa smo se običajno z vlakcem peljali v mesto, česar se bom vedno rad spominjal. V prostem času se rad družim s prijatelji, igram rokomet in se vozim s skirojem. Za prihodnost še nimam čisto določenega življenjskega cilja ali izbrane sanjske službe. Želim uspešno zaključiti srednjo šolo in kasneje fakulteto. Starši so mi bili za vzor, oba sta odkrita in vljudna, če pa naredim kaj narobe, znata biti zamerljiva in stroga, ampak vedno najdemo pravo pot, se pogovorimo in rešimo problem. Pri nas je najpomembneje, da si zaupamo, da bomo ostali povezani, odkriti in radodarni drug do drugega. Ljudi sprejemamo takšne, kakršni so. Do sedaj sem se naučil, da ne smem nikoli obupati, da moram vztrajati do konca, da dosežem svoj cilj, ker je vse mogoče.

Nejc Pori

Živim na Javorniku z mambo Polono, očimom Rokom in s sestrico Mašo. Družina mi pomeni vse, saj mi pomagajo in osrečujejo. Prva leta sem veliko časa preživela z dedkom, ko pa sem začela hoditi v vrtec, sem naenkrat spoznala veliko prijateljev, s katerimi sem se igrala, risala, pisala, prepevala, skakala ... V prvem razredu sem se prijavila k baletu, nato pa sem začela trenirati odbojko in v teh vodah sem že sedem let. Uživam na treningih, najbolj v vlogi podajača. Lansko leto sem začela tudi jahati. Na ježi se sprostim in s Flashem se lepo razumeva, ker je poslušen in me uboga. Zadnje mesece večino svojega prostega časa posvetim sestrici. Rada jo pazim, zabavava se po svoje. Vedno najdem čas za prijatelje, poslušanje glasbe in ogled televizijskih oddaj, ki me zanimajo. Poletje običajno preživimo z družino na morju, kjer raziskujemo stara mestna jedra ali pa križarimo s čolnom po zalivih in odkrivamo skrite koticke.

Naša družina je velika in raznolika. Vsi se imamo radi in si pomagamo. Izleti so nam pisani na kožo in vedno se zadovoljni vrnemo domov. V življenju sem se do danes od svojih najbližjih naučila, da so pomembne drobne stvari, da moraš ljudem pomagati, jih spoštovati in da ne smeš ocenjevati videza. Bistvo je očem nevidno.

Eva Šteharik

ROŽE NAJ NAM POMLADI ZACVETIJO ,	cvetijo
A POLETI NA VRTU ZADIŠIJO .	dišijo
ZA RAZREDNIČARKI ŠOPEK NABERÍMO ,	berimo
RADI SE SKUPAJ POVESELIMO .	veselimo
ENCIJAN BO V SONCU ZAŽAREL ,	žarel
DUŠE NAŠE BO OGREL .	grel
NASMEH NA LICA NARISAL BO	bo
IN PRIJATELJSTVO PRIKLICAL BO .	bo
ČAS NAŠIH SKUPNIH POTI IZTEKA SE ,	se
AMPAK VEZI OSTAJAJO ŠE .	še
RESNICO ROŽE NAM POVEDO ,	vedo
KO PESEM BARV NAM ZAPOJO .	pojo
A BARVA MOČNEJE ZAŽARI ,	žari
MAVRÍČNE MISLI V NAS PREBUDI .	Budi

HVALA, VAJINI DEVETOŠOLCI.

SAMORASTNIK

devetošolcev

***OŠ Prežihovega Voranca
Ravne na Koroškem***

Zbrala, uredila in oblikovala:
Vanja Benko, razredničarka in učiteljica

JUNIJ, 2020/2021